

«He après a no jutjar un llibre per la portada»

Michael Miley, bateria dels Rival Sons, va descobrir Déu gràcies a un amic guitarrista. Des d'aleshores busca ser millor pare, millor marit, millor amic i, sens dubte, tocar la bateria sempre amb la mirada posada al cel.

16/01/2017

**Com va començar el teu interès
per la bateria?**

Vaig créixer en una casa de músics, els meus pares i la meva germana gran tocaven la guitarra, sempre tocaven música a casa. La meva infantesa va tenir bàsicament un *soundtrack*, em vaig sentir atret pels ritmes i els tambors des de molt petit.

Quan tenia quatre anys el meu pare em va ensenyar a tocar un ritme molt senzill, bàsicament el ritme *jeally bean* (l'anomenem així per Michael Jackson). És molt simple, però el meu pare deia que aquest era el marc de referència de tots els ritmes de bateries. Després vaig tenir la meva primera bateria als nou, així que vaig començar a fer classes, em vaig unir a la banda de jazz en la preparatòria i després a la universitat vaig fer una llicenciatura en música.

Quan em vaig convertir era un protestant cristià, sense denominació. Vaig arribar a Crist el

gener del 2009. Havia fet una aposta amb Raul Ukareda a Estònia —ell és supernumerari de l'Opus Dei—, i em va dir que havia llegit un article sobre els Rival Sons en el qual es deia que jo era cristià (llegiu la història de la conversió de Raul Ukareda). Em va dir “jo també sóc cristià”, llavors vam fer xocar les mans, ens vam identificar a l'instant, i després li vaig preguntar “A quina església vas?”, i em va dir “sóc catòlic”. Vaig riure, però des d'aleshores vaig començar una recerca per demostrar-li que s'equivocava.

Dues setmanes més tard era jo qui estava rebent catequesi per batejar-me com a catòlic en la següent Pasqua de Resurrecció. No em va suposar gaire temps descobrir la plenitud de la veritat. Aquesta és la meva conversió resumida, però va començar quan em vaig fer amic d'un catòlic, que és guitarrista... un dels millors guitarristes també.

Com harmonitzes el fet de ser catòlic i estar en una banda de rock?

Bé, en el meu procés de catequesi, vaig estar amb un sacerdot de l'Opus Dei i vaig començar a fer preguntes, no només sobre el catolicisme, sinó també sobre l'Opus Dei. Vaig començar a llegir —i encara el llegeixo— Camí, per obtenir inspiració diària. Els ensenyaments de Josepmaria em van parlar, aquestes frases tan senzilles i petites em van animar a desitjar fer millor la meva feina.

Després vaig descobrir el pla de vida, és a dir, organitzar el meu dia com a cristià. Fins i tot abans de ser catòlic, pensava “D’acord, estic salvat, el Senyor és el meu salvador personal, què faig ara?”. Ja havia llegit la Bíblia i n’havia memoritzat versicles, tots som pecadors, però tot i així tenia una vida que no volia continuar

vivint. Estava “actuant” com a cristià, però no estava “sent” cristià. Així que el pla de vida em va ajudar a organitzar el meu dia perquè pogués continuar “fent benzina”.

Formar part d'una banda de rock és molt exigent, hi ha moltes temptacions, hi ha molta gent al voltant. El 99% del negoci és no catòlic, fins i tot no cristià, alguns anticristians i també anticatòlics. És, per tant, un entorn difícil, per això has de tenir “prou benzina” i seguir un pla de vida. Només així pots fer amistat amb Déu en una banda de rock, anant de gira amb diferent horari cada dia, canviant de ciutat, buscant on anar a missa, no oblidar-te de trucar a casa per parlar amb la dona...

Com veieu, són molts reptes, però el pla de vida ajuda a mantenir-me sa mentalment i ancorat a la realitat, perquè quan reses, això és real, quan

vas a missa, t'adones del que val la pena en aquesta vida. Només amb el cap al cel pots tenir de veritat els peus a terra.

Com et poses en presència de Déu abans d'un concert i com et mantens en presència seva durant el concert?

Tenint una constància, un compromís diari, perquè no em passi que arribi el dia del concert i estigui a punt de pujar a l'escenari i pensi “Oh sí, Déu existeix i l'estimo...”. Com més constant ets en tractar-lo en el dia a dia —mentre fregues els plats, quan condueixes o estàs amb els amics—, més fàcil resulta recordar-lo en un concert davant de 46.000 persones.

Abans de pujar a l'escenari reso, m'allunyo una mica dels nois, a una zona on pugui estar en pau, reso a alguns sants, als mateixos cada dia, per tenir el meu petit exèrcit al meu

costat. Així estic “armat i perillós” quan surto a l’escenari. Tinc un crucifix a la meva taula de bateria, on poso la tovallola i l’ampolla d’aigua i la llista de cançons que tocarem. Si veieu un concert dels Rival Sons i veieu que miro cap amunt, no només estic veient el sostre, sinó que és la meva manera física de recordar-lo (a Déu), de la mateixa manera que quan miro cap al meu crucifix.

La gent sol relacionar el heavy-metal amb Satanàs i amb el que és diabòlic. És el metal una mica diabòlic en realitat?

Això és molt general, hi ha moltes bandes de heavy-metal, primer hauríem de definir què és el heavy-metal, jo diria que Black Sabbath, amb qui estem de gira al voltant del món, Ozzy Osborn i d’altres van ser els creadors del heavy-metal, però en

particular la seva música és sobre temes espirituals. Si llegeixes les lletres de les seves cançons t'adones que estan del costat “dels bons”. Ells volen lluitar contra el mal, quan ells parlen dels dimonis i de Satanàs no estan dient “ei, anem de festa amb el dimoni”; el que estan dient és “traieu-lo d'aquí”.

Alguns que toquen heavy-metal sí que són satànics, no ho nego, però crec que no tot el heavy-metal és dolent, és una forma d'art. Jo no compro discos de heavy-metal, escolto jazz i música clàssica.

Jo visc de fer música, però de vegades arribo a casa i l'últim que vull fer és encendre la ràdio, almenys per una setmana vull silenci.

Hi ha una percepció errònia del que és el heavy-metal, és rebel·lió, és cabells llargs, és fer-se tatuatges, alguns es vesteixen de negre... Seria molt fàcil poder col·locar la gent en

una sola categoria. Però jo diria que és similar a l'Església: la nostra Església és catòlica i universal, però tenim gent de tot el món, tota classe de persones.

En la meva segona Pasqua era fora de casa, estava de gira i el Divendres Sant vaig anar a missa i la gent s'apropava a besar la creu, era a Anglaterra i allà em vaig adonar que l'Església és universal, perquè hi havia tanta varietat de persones i estils, i de totes parts del món i crec que això és una de les coses més magnífiques del Cos de Crist, que sigui tan universal.

Michael, portes una samarreta amb la cara de Joan Pau II. Quin paper té Joan Pau II a la teva vida?

La vaig comprar als 30 anys sense saber qui era en realitat, però la veritat és que m'encanta. Penso que fer servir això és molt més *rock and*

roll que utilitzar samarreta de platja de Led Zepelin o alguna cosa així.

Quan els no-creients veuen el Papa es desequilibren una mica i pensen “oh, ara hem d’actuar de certa manera” o “ell em dirà que me n’aniré a l’infern...” i coses així, però fa tres anys que sóc catòlic i encara estic aprenent que la fe és enorme.

Aprendre sobre els sants, la vida de cada sant, els escrits dels sants, la influència que va tenir un sant en la vida d’un altre i més de dos mil anys d’història del catolicisme, això és una bogeria.

Vaig començar a llegir comentaris sobre amor i responsabilitat, teologia del cos, i això em va ajudar a ser millor marit, un millor amic per a la meva dona. Joan Pau II, els seus escrits, no crec que cap de nosaltres s’adoni de com n’era de profund, penso que podríem passar segles estudiant-lo i no ens n’adonaríem.

M'encanta i l'any passat, el dia de la Verge de Guadalupe vaig veure un documental de quan Joan Pau II va venir a Mèxic i vaig plorar, perquè era molt emocionant veure com s'apropava als mexicans i com milions de mexicans s'apropaven a ell.

Després, abans d'anar a una graellada amb els meus amics per celebrar Nostra Senyora de Guadalupe, em vaig sentir una mica trist, perquè abans no sabia qui era ell, no havia conegut mai la grandesa que tenia fins ara.

De les gires que has fet al voltant del món, quina és l'experiència que més t'ha quedat?

A no jutjar un llibre per la portada. En els meus viatges he conegut gent molt bona, catòlica i no catòlica, i de vegades el nostre primer instint és

odiar. Ho dic perquè em toca viure-ho en primera persona. Quan vaig a missa, molta gent se'm queda mirant pels tatuatges i jo simplement procuro posar més atenció al que està passant al davant, de vegades per respecte als altres, i perquè no es distreguin porto màniga llarga. Necessitem estimar-nos entre nosaltres, perquè tot el nostre apostolat és sobre això, estimar el proïsme.

I si hagués de donar un consell als homes seria que fossin forts, que siguin bons pares i bons esposos, i que estiguin a prop dels seus fills. Crec que hi ha molta absència de la figura paterna a les famílies de tot el món. Als Estats Units, molts dels homes que són a la presó és perquè el seu pare no s'involucrava amb ells. Una de les meves grans passions és parlar amb homes de com ser homes de veritat, sé això per experiència. Fins que no vaig complir els 40 no

sabia com era ser home. Si els joves s'adonessin d'això abans, el món seria un lloc millor. Els homes de veritat resen el rosari.

Más información

- Què vol dir ser cooperador de l'Opus Dei?
- Fullet explicatiu sobre els cooperadores de l'Opus Dei.
- Historias de cooperadores.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/he-apres-a-no-
jutjar-un-llibre-per-la-portada/](https://opusdei.org/ca-ad/article/he-apres-a-no-jutjar-un-llibre-per-la-portada/)
(15/03/2026)